

En vacker Bok, förnuft och visa tankar,
 När hjärnlöft prat och forl hos hopen vankar,
 Är Damons tyfta ro och tidsfördrif;
 Han orätt och ofanning icke lider,
 Fast Pluto Själf, upblåft därför strider,
 Som för sitt lif.

Han roas sig med några goda Vänner,
 Dem han af frägd och ärbar vandel känner:
 Anmärkning nu om Tidens Skiften gör;
 Nu om Guds Verk, om Dets allvisa Lagar,
 Nu om den nöd, hvaröfver armod klagar,
 Fast ingen hör.

Med ödet nögd, han aktar ej begära
 Et säfångt Namn, en tomer Larf af åra:
 Dets Sjal ej något större här ser an,
 Än uti lugn få räkna sina dagar,
 Beredd at dö, när Himlen så behagar,
 En ärlig man.

Han med sin Lott, sin Daphne sig förnöjer,
 Som alt hans väl til Lyckans tinnar höjer,
 Med stadgad Dygd, förstånd och ädelmod:
 Den muntra mine, han stads hos henne finner,
 Gör, at besvär med Tidens Omförg svinner,
 I glömskans flod.

Hon kan om alt förutan ifver tala:
 Dets ord för skryt och skrymtan stå ej fala:
 Med Kónets Dygder prydd, för felen rådd.
 Ej dagligt snack om skräck, om prål och glitter:
 Hur Mæris går och hur Camilla sitter:
 Hur hvar är klädd.

Dets snygga Bo af prydlig ordning lyser:
 Man intet ser, därvid omtanken ryser.
 Dets Hydda är et litet Paradis.
 Et stadat Bord med några läckra rätter
 Gör, at man där sig åter glad och mätter,
 På Kungligt vis.

Där kan man fritt om alla saker glama,
 Om Holger Dansk, Sanct Jöran, Prag och Brama,
 Om Smultron, Ost, om Råfven, Ulf och Gast:
 Af våra ord ej höres Oskuld lida,
 Och ingen tål osanna Sagor smida
 Til andras last.

Se Lycas där, hvad vill du mer begära?
 Kan Mogols Drott med all sin magt beskåra
 En mera lycklig stund, och mera godt?
 Än detta, när en Damous Vänskap fågnar,
 Och Daphne med sin Dygd och Godhet hågnar
 Philemons Lott?

Daphnis.

Första Boken. Fortsättning.

Men hör, min Philis! sade Daphnis, din Mor wet nu således af vår Kärlek; och jag måste wäl behaga henne, när du förer mig hem i din Hydda? Nej ja, sade Philis, utan all twifvel behagar du henne. Men, fortsfor Daphnis, min gamla Far wet än intet, at wi älska hwarandra, jag wil gå hem och berätta honom om vår Kärlek; men wet du, Philis, på hwad sätt jag wil göra det? Du skal komma med mig, jag wil wisa dig för honom, och när han får se dig, helt säkert skal han då säga: Daphnis! du har gjort et ganska godt wal. Philis samtyckte härtil, och bad honom hämta Blomster, så at hon kunde pryda sig med en Krans af friska Blommor. Då gick Daphnis genast och plockade Blomster wid bäcken och emellan buskarna; medan Philis twåttade sitt sköna ansigte i den klara Källan. Daphnis kom straxt igen med Hatten full af brokiga Blomster; somlige hade många färgor, andre woro hwita som snö, andre blåa som himmelen, andra åter gullfärgade som stjernorne, eller röda som Philis läppar. Då utgjöt han deka blomster i skottet på Philis, och satte sig bredwid henne; hon började at flåta Kransen, och at på konstigaste sätt wira de brokiga Blomstren ihop med hwarandra, medan Daphnis satte hennes bruna hårlockar i ordning, och prydde det hwita bröstet med andra Blom-

Blomster. Nu hade Philis Kransen på hufvudet, och Daphnis irrodde sig aldrig hafwa sebt henne så skön, som då. Han hoppade full af glädje, och förde henne hand i hand neder til stranden; de stego i Båten, och foro snält öfver Floden.

Han ledde henne ända til sin Hydda; jag wil gå in först, sade han, och wänta du, Philis, här utanföre, så wil jag komma tillbaka, och föra dig in til min Far.

Han gick så in i Hyddan, och blef där stående mållös, rodnade och slog ner ögonen. Käraste Far, började han, och teg. Hvad wil du, Daphnis, frågade honom Gubben. Käraste Far . . . jag . . . jag älskar. Så teg han åter, medan ansigtet hölgs des af blygsamhet. Du älskar, sade Gubben, du älskar; och räckte honom handen. Hvem älskar du då? Nu steg han närmare fram, och lade sin hand i Gubbens hand: Ack! min Far! jag älskar en Flicka, den bästa, den skönaste i hela Landet. Du är lycklig, Daphnis! sade Gubben, bara intet skönheten dårar dig. . . Daphnis! Kärleken bedrager. Nej, svarade Daphnis, den har intet bedragit mig. Så sprang han ut i Förstugan, och förde Philis wid handen in uti Hyddan.

Hon stod nu där, sjelfwa Ofkulden, blygsam och småleende; hon såg med lutadt hufvud neder i sin barm; knapt tordes hon kasta en hastig blick fram under Blomster-kransen. Daphnis såg snart på sin
Far

Fader, och såg full af förtjusning, med hwilken upmärksamhet och wänlighet Subben beskådade Philis; snart åter såg han på Philis, leende, at hon stod där med så mycken rådsfa; han tog hennes hand, förde henne fram til Subben, och kyfste med ömhet sin Faders hand. Kom, Philis, sade han, kom; kyf du också den bästa Fadrens hand; då kyfste Philis Fadrens hand.

Subben hade alt dittills med tysthet betraktat Philis; nu suckade han: Hwad upptäcker mitt öga för drag i ditt ofkulds-fulla ansigte? Mitt Barn! ack! detta äro Palemons drag, ja, detta äro drag efter den trognaste Wännen; så log hans ansigte i hans ungdom. Han dog, ack! med honom dog hälften af min lycka. Ack! mitt Barn! såg, såg; är icke du Palemons Dotter?

Jag är, började Philis, jag är Palemons Dotter. Ack! mitt öga har aldrig sett min Far, då jag ännu låg under min Mors hjerta, dog han; dagligen gick min Mor at gråta emellan de upskjutande Cypresserne, som Herdar planterat omkring hans Graf; dagligen gret hon där, och födde mig wid min Fars Graf.

Nu reste sig Subben up, och föll barrande Philis om halsen. Min Dotter! sade han stansmande, min Dotter! och sönk kraftlös tillbaka i sin stol, och såg suckande mot himmelen, och tog Elisans hand, och kunde för blödig glädje ej säga et ord.

ord. Daphnis! stod helt förtjust; men nu skyndade han sig, at förfriska Gubben, och at med någon Wälplågnig fågna Philis; och han hämtade en Korg full med Rusin och Mandlar, Pommeranser och Äpplen; ingen ting kunde tillräckeligen uttrycka hans glädje; han hoppade, och sjungande hämtade han Frugten. Daphnis! sade han, huru lycklig är du? Ingen människa, nej, ingen människa är så lycklig, som du! Så ropade han, och satte Korgen fram på Bordet. Philis måste sätta sig bredwid Gubben, och han satte sig bredwid Philis: nu började han med mycken skyndsambhet, at bryta up Mandlarne utur deras skal, och at utföka de skönaste Äpplen: de, som hon skulle hafwa, måste alla wara, som hennes kinder, då hon rodnande trädde in i Hyddan. p. 86.

SEDERHOLM,
Tryckte hos Wennberg och Nordström,
1772.

Fruentimmers = Tidningar.

N:o 11.

Stockholm, d. 12 Maji 1772.

Land = Lefnaden.

Stycket 4. Om ostickeliga Lands = boar.

Nu, då wi äro på Landet, nu äge wi oss först
sjelfwa: Nu lefwa wi på nytt, och skatta
oss lika med Konungar, sedan wi öfvergifwit de
tröttande, de ängsliga saker, som man i Staden
wärderar. Huru många hufwa förnöjsser wäckas
icke hos oss med morgonrodnan, och följa oss sedan
heldagen! När då våra själar upfyllas af de-
ras åtjutande, när wi då meddela hwarandra
känslan af den hos oss öfverflödande glädjen; hu-
ru skulle wi då kunna hos oss förqwäswa den öns-
kan, at alla de, som ej känna denna lyckalighet,
måtte få deltaga i den samma. Hwadän kommer
det då, fråge wi hwarandra, at ännu så många
synas föragta Land = Lefnadens sötma, och aldeles
ej bemöda sig om, at winna däraf den ringaste
försmak? Utan at tala om den pligt, som tilhör
hwar människa, at efterforska Naturens skönheter,
skulle man ej förmoda, at åtminstone denna Års-
tidens milda retelser, som gifwa så kraftiga in-
tryck,

tryck, skulle så oförmärkt ådraga sig deras upmärksamhet? I en tid, då Luften doftar af bara wäl-luft och mildhet, då Nagarne grönska, Trögårdarne blomma, Bäckarne sorla, Watern fallen forska, Betes-markerne fyllas af råmande, och Stogarne af fång; i en tid, då hela Naturen uplifwas af lust och glädje, man då antingen kan sluta sig in om Stadens af röl förmörkade murar, eller och, om man ån förmår sig, at krypa fram utur de ga-häckten, wid den sköna Lands-bygdens åsyn förblifwa utan känsla; sådant måste utmärka en ganska onaturlig Sinnes-författning. Underliga Människa! sjelfwa de ga stelnade wårter uplifwades åter, uti strålarne af den wårmande Solen och af morgon-daggens förfriskande droppar; och Människan förblifwer utan rörelse, utan känsla, wid den wälgåbrände Naturens ömaste retelser. Swagt Snille, bristande smak, wäldsamma böjelser och wana wid bullersamma tids-fördrif plåga gemenligen döfwa känslan för Naturens oskyldiga behag, och för-qwåfwa et nöje, som af alla är det ofskattbaraste.

Anith refer wäl ut til sin prägtiga Gård på Landet, den både Natur och Konst tåflut af prynda. Rundt omkring det stolta Stenhuset, hwarifrån man ser den wida bygden öpn. de härliagaste utsigter, leder sig en den skönaste Trögård. Emellan de höga och mörka Alleerna, som dels sträcka sig i långa gångar, dels bryta sig i frofoga bygter, dels förlora sig i Labyrinthiska wågar, och dels

dels stadna i den unga Träd-Skolan, kasta de rikaste Spring-brunnar sin frusande bölja i högden, eller framlosa de präktigaste Blomster-qvarter och Marmor-Stoder. Leende Kärleks-Gudar gjuta det kylande vatnet i Fröjas Bad, för at swalka Gudinnans hetta. Icke långt därifrån häfwer Bal-Fiskarnes öyna göl hela Floder up emot Sky, som åter störta i förhånade fall neder ifrån himmelen. Det dels öpnade, dels utflyttade Orangeriet uplyller hela negden med en oförlifkuelig wällukt, medan de under främmande och wida afslagsne himlar allstrade Blomster, samt til hwilkas öfwerseende man wänligt hundes af de där anlagde Gräs-bänkar eller Löf-salar. Bakom detta Wärd-hus öpnar sig en wid Plats, hwarest Rom kan råkna alla sina Gudar och Gudinnor med hela deras Afföda, hwarest Kärleken ler uti hårdaste stenen, Wreden talar utur Marmoru, hwarest den uplystade klubban ouphörl hotar utan at drabba, och den ålagde pilen aldrig affskjutes. Glada sänger dåna genom de löf-rika gångarne, och Fogel-skarar swärma uti den mera fria luften. Men huru förnöder Amith sina dagar på denna Land-Gård, let Herre-säte, som Gudarne, om de kommo neder på jorden, skulle önska sig at få bebo? Ack! här selar ingen ting annat, än en Sjal at känna denna orts förträffelighet; men Amith har ingen. Ty huru ofta synes icke ödet mistaga sig uti tilbelandet af denna jordens härlighet;

heter;

heter; och at föra en sjuk känslods själ til det ställe, som borde bebos af en ädel själ, en Wis, en Skald? Knappt beårar Unich den prägtiga Trädgården med sitt besök; och om han någon gång hafsiat löper honom igenom, så grönskar där intet Träd för honom, ingen Blomma kastar sin luft och ingen Wata-konst sin bölja för hans nöje. Med det mordiska Gewäret i handen lurar han grymsint på den tusande Räktergalen, och swär dåröfwer, at han ej kan fälla en Hare emellan Tullpaner och Marcisor. Uti sina Rum har han ifrån wäggen nedriswit en Luc. von Utems och en Dieterichs Skilderier, och satt Hiorthorn i stället. Pulret af hans trognaste Sällskap, hans Jagt-hundar och Jägare, heltmodiga äfwentyrs afhörande ifrån Krogen, hans Kusks Stall-rapporter, hans egnatappra bedrifter emot bygdens Råswar och Torpare, dem han räknar lika högt, flera swordomar än tankar, allt detta uppfyller den onyttiga dagen; och den, som kunde bo i et Paradis, lefwer eländigare än et djur midt i ödemarken.

„Wida från Oronts Gård skal min ensliga Hydda byggas. Ifrån aflägsse Länder samlar sig Winet i hans Källare; Naturen är i hans ögon endast skön dårföre, at läkra bitar flyga för honom i luften, eller löpa i skogen, eller simma i watnet. Han skyndar sig ut på Landet, för at frött få rafa uti sina wilda nöjen; ty huru smungen är man inom de stygga murarne, där

en dum Granne kan blifwa alt hwad man gör warse. Mätte aldrig någon enda dag lämna dig allena med dig sjelf, et odrågligt sällskap för dig! och hånda Kunde, at et ögonkast inpå dig sjelf då Kunde anfälla och försträcka dig. Å intet! flåsande Gåstar föra redan sina öwärdiga bördor til dig, swårjande springa de af Gåsten, buller, oförnuft och skändeliga qwickheter följa sällskapet til bordet, hwarest et wanmagt af sig födan de rus slutar detta ohyggeliga framtråde af Land:boag (*). //

„Naturen stänker så rika häfwor, at de dödlige därmed öfwerhopade, ej kunna åtnjuta hälften däraf. I aflägsse Ödemärker, dit intet öga än framträngt, låter hon de skönaste Blomster uprinna, och utbreder sina gröna dukar. Klara Bäckar sorla genom djupa Skogar, och förslösa sin Musik på de wilda Djuren. Sparar således Naturen med sin wålsignelse? Runna wi wål, utan brottslighet, Enorra i en werld sådan som denna är? Men wår förwända smak försmår des lustiga retelser, och far efter Konstens falska nöjen. Fulvia är så får i Staden, at den friska lusten åstadkommer hos de wana Skönhet blott hwarjehanda Främpor. Gröna Sält, Stuggariffe Lundar, rinnande Källor, Lärkor och Wäktergalar, äro i hennes ögon förhateliga, åtminstone

ne

ne förägeliga ting. Men rök, dam, buller och trångsel förorsaka henne däremot ljuswa nöjen, och at blifwa nästan ihjäl tryckt, sätter henne i den största förtjusning. Där, hwarest Silfwersfoden sköljer den blomstrande Ången, där Skogs-liljan andas sin wällukt, och Lindarne utbreda sin flugga, där suckar hon efter den fräwarande Staden (*)."

IBland många Characterer äro dese tillräckelige, at affskildra Människornas föga öfwerensstämmelse med Naturen.

Daphnis.

Första Boken. Fortsättning.

Uck! huru lyckliga, började åter Gubben at tala, huru lyckliga woro de åren, som framstöto i Palemons sällskap! Uck! den redliga Wannen! huru dygdig war han icke! Han war fattig; dock delte han altid med sig, och ingen offrade mer til Gudarne än han; han hade knapt flera Får i behåll, än dem han want igenom sin sång; ty ingen söng som han; wida ifrån kommo Sångare, som tåstade med honom om priset; men alla förlorade det samma. Så liten och hans Hjord war, så offrade han dock ärligen åt Pan twänne unga Bockar, om han och skulle köpa dem med sitt eget bröd. Redlighet

(*) Young.

heten framlyste utur hans ansigte, glädje och förund-
 jelse logo utur hans ögon; de öfvergåfw honom
 aldrig, också intet i olycka; då gret han först, då
 han såg andras olycka; då kände han med smärta
 sin fattigdom, när den hindrade honom, at hjälpa
 dem; så redelig war Palemon, så älskwärd! Han
 dog, ack! han dog i Sommaren af sin lefnad. He-
 la bygden sörgde; hwar och en hade förlorat sin
 bästa Wän. Aldrig hade man ock sedt så många
 Herdar församlade, som den dagen, då man satte
 hans Urna neder i den kullen, som låg strakt wid
 hans Hydda; alla samlade sig sorgsue omkring Hö-
 gen, och hwar af dem planterade en Cypress-qwist i
 jorden, rundt omkring hans Graf; och Pan wäl-
 signade dem, at de snart upwarte til en skog. Jag
 har ännu et Dryckes-kärl ester honom i behåll,
 som han också wunnit på sång, och han skänkte
 mig. Ormbunke-gräset war på det samma utskurit i
 en frans, och en Orm slängde sig omkring Kärllet,
 krökte sig högt up, och bet i öfwersta randen, och
 blef således til et handtag. Ack! hwad det är mig
 för et oskattbart Minnes-märke af min bästa Wän!
 Desså gjuter jag det endast fullt på de heligaste
 Högtids-dagar.

Så sade Gubben, och Daphnis och Philis
 hörde med blöddighet på honom. Emedlertid kom
 den stilla aftonen, och Philis måste lämna dem.
 Gubben lyskte då med öm rörelse hennes hwita pan-
 na; såg din Moder, sade han, såg henne, at U-

myntas lefwer ännu; såg henne at det skal för-
 friska hans swaga ålder, om hon tillåter, at Pa-
 lemons Dotter förbinder sig med hans Son, och
 Fallar honom Fader. Philis gaf nu handen åt sin
 Herde, som ledsagade henne utur Hyddan; Sub-
 ben gick ock utur Hyddan, och såg med leende
 blickar efter dem, til deß han förlorade dem utur
 sigtet, ibland de wida ifråa stående Träden. I
 sanning, sade han, full af förtjusning, den dyg-
 diga Sonens glädje är ock Fadrens käraste glä-
 dje, hans lycka är Fadrens största lycka. Hwil-
 ken belöning, hwilken lyckjalig belöning för den
 mödan, at hafwa planterat Dygden i det unga
 hjertat! Hwilken glad störd! Hwilken ljuf frugt!

Så sade han, och gick in i Hyddan tillbaka.
 Emedlertid hade Philis och Daphnis stigit i Bå-
 ten, med warsamhet för han öfwer Floden, lyfte
 sin Herdinna utur Båten, och bant den fast wid
 et Piltråd; medan de gingo, söngo de en Kärleks-
 Wisa, som uprepades af Echo; men afbröts ej
 sållan af deras kofar. Nu kommo de på wida
 såltet, och måste lämna hwarandra, och han lof-
 wade henne, at komma följande dagen til hennes
 Moder; och då söng Nakttergalen wid deras öma
 affed. p. 101.

SEDERDÖM,

Tryckt hos Wennerberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

*****

N:o 12.

Stockholm, d. 15 Maji 1772.

Skalde = Stycke,

J anledning af et Bröllop, firadt d. 18 Aug.
1771.

U ti en älskad famn, som sjelfva Dygden pryder,
Som vördar Hennes röst, och Hennes Lagar
lyder,

Där hjertats öma Gud sitt glada Tempel har
Och nöjet fritt och lätt sin muntra anda drar,
Där täckhet och behag en önskad boning vunnit,
Och ömhet, andras väl, en säker tilflygt funnit,
Där i et ljustigt lugn man knapt af verlden vet,
Man känner blott des väl, men ej des uselhet.
Ack! Kärlek är du född, at lifvets sällhet göra;
När skal din ljufva eld mitt glömda hjerta röra?
Skal jag blott i en fång til andras lycka spä,
Och i få nära sak ej egen künskap få?
Än jag af hoppet föds, där må min suck sig gån-

ma,

Bland bäljors svall och ras man plår om hamnen
drömma.

Mig

Mig löfman är beredd, kan ske hon döljes blott,
 Ty hjertat har sin Gud, och jag et hjerta fatt.
 Du våra nöjens högd, ja kärlek i ditt rike,
 Ej jorden något har, som kallas kan din like.
 Du störst bland alt som fins, dig alt sitt offer bär,
 Naturen utom dig båd sträf och öde är,

Här tusend medel fins, at kunna Lyckan hinna,
 Men blott et enda gifs, at henne säkert vinna.
 Se Åran på sin högd, man henne dyrkan ger,
 Men i des ögnkast man något misnögt ser.
 Kan den väl ha behof, som säll af alla skattas?
 Jo hjertat är ej nögd, fast själen intet fattas.
 En girig klippans guld i högar vindar opp,
 På detta blanka stoft han grundar alt sitt hopp,
 Men lugnet honom flyr, han evigt är bedragen,
 Han mindre har än förr, ju mer han får i dagen.
 Du genom Lärdom dig et ryckbart namn beredt,
 Men blef du mera nögd, sen du fick mera vett?
 Fölg blindt begärens flod, dit deras hvirflar styra,
 I blindhet rasar du, och stupar i din yra.
 Sök dig en enslig ort, från Verldens buller gömd,
 Mån tro du lefver nögd, fast än du lefver glömd.
 Den nästan lycklig är, (jag denna sällhet känner),
 Hvars tid går fredligt fram i lugn bland rätta Vän-
 ner;
 Men sjung man Vänskaps lof på högt och värdigt
 vis;
 Det blifver lifvets Vål, men ej des Paradis.

Men

Men den går målet nærmst, och Åran honom leder,
 Som i et òmsint bròst sin likes hjelp bereder,
 Som blott för andras skull har lefvat, lefver ån:
 Han Himmels Afbild är, och Månsko-slågtets Vån.
 Är ån hans lefnad fri från Kärleks-Gudens båga,
 Och kan han vara någd förutan hjertats låga;
 Om han blott lugn och frid uti sin Hydda har,
 I Sällhet nærmast går vårt VÅRDA BRUDE-PÅR.

Stirius til Glycerie.

Sedolårande Bref af Hr. Dusch. Öfversättning.

Aff Glycerie! huru farlig är icke den wågen, på
 hwilken Ni nu inträdt. Förlåt en Ålfkare,
 som Ni stòtt ifrån Er, efter han ej war nog stickad
 på Moden; förlåt honom, at han ånnu hysar frög-
 tan för Er heder, en òmsint wård om Er oskuld.
 Det är hwarken harm, eller den låga afunden, at
 så hånnas på Er Person den emot mig wika ofbr-
 rätt, som gör mig nog dristig, at wara Er för
 det bråddjup, dit Ni med så owrsamma steg skyn-
 dar Er. Det är en werkelig òmhjet för Er, eller
 om Ni ej mera tål detta ord i min mun, så falla
 det wånskap, falla det månsklighet, som bør stråka
 sin omtanka til alla werldens inwånare; glöm bort,
 at det är en mishagelig Ålfkare, som förmanar Er,
 och förkasta ej lika lätt hans Råd, som Ni förka-
 stat hans Person. En wån förtjenar at bli hörd,
 då

då hans förebräelser innehålla sanningar. De Undervisningar, som föra oss til minnes, at ej förlora vår egen lycksalighet utur ögnafigtet, sätta oss alltid i förbindelse, äfwen emot dem som wi hata. Kunde jag tala med Er som Allfare, och hwilken Ni således gernatälte; skulle jag och betjena mig af all den wältalighet, som Kärleken äger, för at besfrida Er flygtighet; och då skulle Ert egit hjerta lämna mig et det säkraste biträde. Men är då sanning ej widare sanning, än då den föres på en Allfares läppar, och skulle wäl Ert hjerta finnas uppretat emot de Föreställningar, som en främdande Wän skickar Er?

Slycere! Ni känner ännu intet de faror, som på alla sidor omgifs wa en ung Skönhet. Hvad Ert Kän är olyckligt! Det bör som wäst mistro dem, som det älskar; och wårt hjerta åter, til hwilken har det wäl håldre sitt förtroende, än til sin Allfare? De trågnaste böner, de ömsintaste föreställningar af en Wän, äro alt för swaga emot en Allfares söta ord. Den tydeligaste uprigtighet faller oss straxt mistänkt, så snart den wägar förmana oss til et klokt mistroende emot den ljufwa smickran. Om och Anglarna kunde tala til oss, så skulle wårt hjerta ändå bjuda emot, så framt de wille göra den hos oss mistänkt, som wi Allfa. Men lika mycket, jag är Er emedlerid denna Förmaning skyldig, jag är den samma skyldig at mitt egit hjerta, fast än jag wet, at jag arbetar på Er förbättring til dens önski, som är lyckligare än jag.

Ni

Ni ser Er omgifven af en hel flock Tilbedjare, ibland hwilka den kanske är den farligaste, som har den lyckan, at måst behaga Er. En obehaglig sanning för Ert hjerta; men lifafullt en sanning. Skal jag wäl kunna öfwertyga mig, sköna Glycere! at Ni känner tillräckeligen wårt Rön, för at bewara Er ofskuld för den falska smickrans intrysel? Kan jag tro, at Ni nogsamnt förstår stilla en ren och byggdig Kärleks språk ifrån et smekande tungomål? Huru lätt är det icke för Er, at härutinnan blifwa bedragen? Kom ihog, at fåfången är en af de swagheter, som i synnerhet råda öfwer Ert Rön. Och om jag törs tala med uprigtighet, så döli det ej för Er sielf, at den ock redan har wunnit et ganska stort insteg i Ert hjerta. Detta flygtiga tänkesätt kostar sedan gemenligen tårar, ja ej sällan tårar för ens hela lifstid; och hwad gofswe jag ej til, om jag kunde bespara Er dem! I sanning, den winner Ert hjerta, som bär framför sig den förförriska smickran; och det är ingen ting annat, sount stött mig ifrån Ert hjerta, än det, at jag ej försått mig på hennes språk. Ni har emedlertid ofta sagt, at en Smickrare äger den lägaste själ af alla människor; huru är det då möjligt, at ej tags för smickran de omåtteliga, de öfwerdrifna losord, som Edre Ålftare, hwilka krypa som Glaswar omkring Er, ständigt lösa på Er Person? Kan Ni wäl, utan at flatna, höra dem falla Er för Ångel, utan at upretas både til blygd och wrede, då de falla Er
 för

för Gudinna? Sifs det wäl en mera oförskäm
 smickran, än den, som dese Ussingar upwagta Er
 med? Och emedertid synes det tydeligen af den
 lilla rodna, som härwid upstiger på Edra kinder,
 beledsagad med et angenämt småleende, huru myc-
 ket behag, o Gudinna! Ni finner i de rökwerk,
 som de tända för Er. Ack! wet, at de blott bedra-
 ga Er, at de hemligen göra narr af Er swaghet.
 De glädja sig, som Edra wänner, at hofwa fun-
 nit en så lätt wäg til Ert hjerta; och flackars Gly-
 cere! Ni är redan förlorad, om Ni börjar at fatta
 tycke för det lösa smickret. Fruqta då för den dom,
 Ni sjelf utsagt, at Smickrare äro tillika de nedriga-
 ste bedragare. Tillåt d'rföre icke, at de få under-
 stå sig utöfwa sina låga konstes på Er bekostnad;
 ty helt säkert, det är icke utan affigt, som de slus-
 gra sig i slostet för Edra fötter, och där utdöma alla
 smickrans häfwor. Et förraskadt ögonblick är det
 de söka efter, och som skal belöna dem; de smickra
 Er blott, för at sära Er så mycket säkrare, de
 pryda offret med fransar, och leda det smekande til
 Altaret, där det skal slagas.

Strödde Anmärkningar.

1.

Et Fruntimmer utan tänkesätt och dygd kan wäl
och reta, i fall hon är begåfwad med qwickhet,
hon kan icke älskas i längden; ty hon öfwar ej sitta
Snille, utan til andras skada, och hon winner
blott tycken för en stund; ty de härledas ej ibrån
annat, än en sager yta.

2.

Herr de Fontenelle fant den likheten emellan et
Urwerk och et Fruntimmer, at det ena lörer of,
huru Tiden bäst skal användas, och det andra,
huru Tiden artigast skal förloras.

3.

Mamsel Grimace talar bara om ordentlighet,
ärbarhet och granlagenhet. Hon kan för sin döds
ej tåla en Equivoque, hon tror hela sin Reputa-
tion i wåda, om hon skulle blifwa buden på en
Masquerade, hon kan ej fördraga andra Roma-
ner, än Afiatiska Banisen och Thecla; men där-
emot talar hon alltid om andras Dygd med twety-
diighet, hotar andras glada Tidsfördrif, efter hon
därwid stys för sin elaka Caractere af alla, och
når andra med sjarika Reflexioner håkla hennes
egna måst synbara fel, wända hennes dumbet och
egens

egen-kärlek, det bittra skämtet til et utvaldt berömt för hennes egen Person.

4.

Det gör icke tillfyllest för et Fruntimmer, at kunna läsa sin Fransyska Roman, at döma om Considerationer och Corbeiller, at säga a propos en artig granskning, at brillera på en Bal eller i en Promenade; det är mera angelägit, at skaffa sig en formerad Caractere, at känna värdet af egenskaper och dygder, at göra sig själf skickelig til at bereda andras lycksalighet, at håldre gagna än behaga; dock aldrakäsligt bägge.

5.

De Ängelske Romanerne äro i allmänhet widare nyttigare för unga Fruntimmer at läsa, än de Fransyska. De förra blifwa mera wid Naturen och innehålla mera Characterer; de senare swäfwa gemenligen ut i flygtiga bilder, och äro upfylte af äfventyr, mera tjenliga at förleda, än at förbättra det unga Snillet, sårdigt at emottaga alla intryck.

SEDERHOLM,
Tryckte hos Wennberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

*****

N:o 13.

Stockholm, d. 20 Maji 1772.

Giftermålet på Moden,

I anledning af Herr Hogarths Taslor.

Det är bekant, at den stora Engelske Målaren, H:r Hogarth, med originale drag, och i en egen sig tillhörig smak, på flera Taslor afskil- drat Människornas dårskaper och laster. Dese Taslor hafwa icke allenast blifwit stuckne i Koppar, utan ock gifwit anledning til åskillige Moraliske och Satyriske Förklaringar, aldeles swarande mot det de föreställa. Ibland dese utmärka sig Sex Taslor, hwilka höra ihop och föreställa de förnäm- sta Scener af et Giftermål på Moden. Af dese Taslors Förklaring wil man härstädes meddela et Sammandrag, egenteligen hämtadt utur et upli- gen utkommit Tytiskt Arbete (*). Til Saken.

Man

(*) Die Heyrath nach der Mode; aus den Werken des H:ru Wil. Hogarths, in Sechs Kupferlichen Moralisch und Satyrisch erläu- tert. Hamb. 1771. 4.

Man behöfwer allenast kasta några få blickar in uti den så kallade stora eller bättre Werlden, för at se, huru den olyckeliga tankan, at få en blott rik Flicka, störstat mer än et Hus och hela Slägter i största olyckor och elände. Den kalla liknögdheten emellan Man och Hustru blir den naturligaaste följden af et sådant Afgtenskap, som blott blifwit bygt på Penningar och ej på ömhet; och när denna liknögdhet en gång fått slå rötter i twänne Makars hjertan, så förwandlar den sig gemenligen til et outsläckeligt hat, åter ej sållan en källa til de fäseligaste händelser.

Hogarths affigt med dessa Taffor war ingen annan, än at affräcka oss ifrån dylika egenlyttiga förbindelser. Han har fördenkul på dem affkilbrat med de starkaste färgor den olycksaliga utgång af et Afgtenskap, som äfwen hos oss, ty wår! börjat blifwa på Moden. Såsom denna dårskap mer är gängse ibland de Stora och de Förnåma af Borgerligt Stånd, så har han ock måst låna sina Narrar utur denna mer uplysta och beleswade Werlden, och aftagit dessa sina Originaler med en talande Pensel, som utom det alltid war wan, at sösa med en den sansfärdigaste och måst träffande tekning.

Det är ej et ringa nöje, at anatomisera dessa hans Satyriska Pensel drag, och wi så nu se, huru rik på tankar och saker genast hans Första
Tafel

Tafsa dr. Den föreställer Afstalet om et Gifter-
 mål emellan en förnäm Lord och en rik Köpmans
 Doter i London. Man ser straxt af hela hennes
 stic, at hon har mer egendom än upfostran, och
 hwarifrån Slutatsen blir ganska lätt til hennes
 upförande i längden. . . . Til Giftermål behöfs
 eliest gemenligen, liksom til Sjelf-mord, en hastig
 Resolution; den som här länge betänker sig, kom-
 mer sällan til målet. Utminstone går det aldeles
 så til, när man friar på Moden. Man räknar
 blott efter, huru många 1000 Plåtar man behöf-
 ver, köpslagar så om Giftermåls-Contractet, och
 får då Husfrun liksom osvan på köpet. Det går
 då med dessa Contracter, som med Freds-Contract-
 ter, hwilka börjas i den Hel. Trefaldighets Ramn,
 och beskrifwas med all anständig widlöftighet; men
 hållas bägge lika lånae. När blott Brud-skatten
 blifwit riktigt determinerad, så är det ock straxt
 färdigt med de öfrige små Artiklarna: Omhet,
 Kärlek, Dygd och Lycksalighet.

Så går det här aldeles til. Man ser de båg-
 ge Häderne. En Alderman i London sitter wid
 et Bord och gifter bort sin Doter, eller rättare
 sagt en del af sin Förmögenhet; och en gammal
 Lord framför Bordet i en stor Lånstol, som är så
 nådig, och emot en stipulerad Summa gör Alder-
 mannen den åran, at förloftwa sin Herr Son med
 hans ensaldiga Doter, den Lollan. Det är wäl
 sant, at man hwarken i England, eller hos oss hade
 begynt

begynt en dylik Ägten-skaps-Handel i den dumme
 tiden, då man ännu höll Dygd och ömhet för det
 enda medlet til et lycksaligt Giftermål. Men nu råf-
 nas dessa ting ibland Antiquiteter, eller för Wines-
 nes-märken af wåre ärlige Försåders fromhet och
 ofunnighet. De behof, hwilka blott wårt högmö-
 och wår yppighet gjort til nödwändige, hafwa och
 framalsstrat helt andra Dygder, som falla mer i ö-
 gonen, och förwilla åtminstone synen hos den en-
 faldiga hopen, swarande aldeles emot wår beqväm-
 lighet, wårt företräde, wåra böjelser; men för in-
 gen del emot wår tilfredsställelse. Man behöfwer
 endast beståda Aldermannens hela ställning. Allt
 hwad som är omkring honom, rörer honom intet:
 Med Glas-ögon på näsan upslutar han de Sum-
 mor, som en gammal, trogen och mager Contours-
 Betjent räkna fram för honom, mumlar för sig
 sjelf wid Giftermåls-Contractets öfwerseende, som
 han håller i handen, och sitter redan i tankarne på
 toppen af et Stam-träd, som han nu genom en
 Tunna Gulds utgift planterat för sin tillkommande
 Famille. Ty blott i den affigten har wår Alder-
 man, som sitter med et gulblekt ansigte, och snål,
 dock äredrog mine, i rund Peruk, med lutad rygg
 öfwer bordet, aldeles obeswårad maga, och i slä-
 ta kläder, skinnat och skafwat, traferat och discon-
 terat, handlat och wandlat, för at winna Capita-
 ler, och när desse blifwit hopskrapade, för at up-
 höga sig och sin Famille i Adeligt Stånd. Til
 för

förvärfvande af 100000 Plåtar, hwad behöfwer wäl mången mer, än lycka och et affides-samwete? En antalet af de Köpmån, som blifwit rika med et godt samwete och under hwarjehanda olycks-händelser, är i sanning ej större, än at de wäl kunna räknas. Den blinda Lyckan, som gemensligen skjuter ut sitt Gmighets-horn på de minst wärdige Personer, har ock största delen i deras rikedom. Kommer nu til denna Lyckan, som med fog kallas för blind, et skäligen widsträckt Samwete; hwad är då lättare; än at samla Tunnor Guld? Och hwad ser man då snarare, än at en lyckans gunstling blir tillika en dårskapens gunstling, samt at, när han länge skinnat, änteligen faller i den galenskapen, at för sina contanta Wärlar tilhandla sig et iholigt Wäls-Bref. Detta war wår Aldermans belågenhet. Han sitter nu i Lordens Hus, för at under-teckna Giftermåls-Contractet emellan sin Dotter och Lordens Son, och för at utbetala åt den senare den stipulerade Hingiften.

(Fortsättning härnäst.)

*****

Daphnis.

Första Boken. Slutet.

Daphnis gick nu tillbaka genom Buskarne och wille lofna Väken, då någon utur widet ropade: Daphnis! kom hit til oss emellan widet; och Daphnis gick, och twänne Herdar suto där. Du skal

skal wara wår Domare, sade de; wi willa sjunga emot hwarandra. Jag wil wara Domare Er emellan, sade Daphnis, och satte sig midt framför dem.

Giswen, Muser! började den förste Herden, gifwe Pan! at jag må sjunga ljustigare än Stegilisan, ljustigare än Nättergalen. Menalcas sjunger, han, som aldrig förlorade något pris; när jag sjunger, så stadna ofta Slickorna hos mig qwar, och säga: Menalcas! æt du sjunger æt för skönt; men du ljuswa Daphne! om du också en gång stadnade qwar, och sade: Menalcas! æt du sjunger så skönt!

Jag känner en Slicka, så söng den andre Herden Alexis, æt jag känner en Slicka, som har ej fett mer än sexton Sonnar, liten och wet i lifwet, brun til håret och snö-hwit til hyen; eldiga blickar fara utur hennes ögon, och milda löjen leka omkring des mun. Swar manne du nu hoppar på blomstren, som et ungt Lam, som du hoppade den swala Söstrastonen, istån hwilken stund mitt hjerta känner denna oro. Æt! du lilla skalkagtiga Slicka! hwar hoppar du nu, lätt som en Fogel, som hoppar på qwisten?

Menalcas söng häruppå: Där, hwarest Daphne med de bruna ögonen sjunger, där skola Fogelarne på träden tiga; där hennes lilla fot går, skola de milda wådren släckta, där skal bawwåpling upwåra, där skal Sjorden finna sitt bästa bete.

— Och nu åter Aleris: Alle aftnar driftwer jag min Hjord genom Bäckén, at den må bada sig, och mina Får äro hwita, som Swanor i Floden; och jag är ung o h skön, du lilla hoppande Slicka!

Menalcas söng: Zuru ljust spelar aften-Fylan mellan widet! Zuru den stilla månan går sin gång; Klifroen ej så på kanten, mina Boekar och Får! Får wäjer också fattost och af den fina mofan, at icke åbrådden sjunter under er.

Och så åter Aleris: Zuru afundas jag på dig, du unga Lam! du hoppar rundt om henne, och åter wåplingen utur hennes hand. Zuru afundas jag på dig, du lilla Sparf! du hoppar i fönstret och ser henne sofwa om morgonen, och sjunger för henne, och hon älskar din sång. Där, hwar jag finner min Slicka, där hon gifwer mig den första Fysen, där wil jag årligen, jag swär wid Pan, där wil jag årligen offra dig, o Pan! en ung Gumsse.

Så söngo Herdarne, och Daphnis sade: Aleris, du har wunnit priset; din sång är lustigare at höra, än Bäckens forlande. Då tog Aleris den unga Seten, som war utsatt til betdning. Daphnis! så sade han, du är en god Sångare; jag ger dig denna unga Seten, som jag wunnit, til stänks, om du sjunger för mig en Wisa. Då tog Daphnis, full af glädje, den unga Seten, och söng:

Lys, sköna Måne! lys nu klart på vägen, som min Glicka går fram til sin Sydda! Ingen frugtan af nattetid möte dig på din ensamma stig! Den ljuswa stillheten och månans sken ledsage dig, och ingen ting, ingen ting störe dina tankar ifrån mig. Gråshoppans sång ljude endast ifrån marken, och Näktergalen sjunge för dig om sin ömhet utur hwart Träd, som du går förbi; hans röst ware så öm som dina tankar, då du tänker på mig och suckande ser efter månan; ty hwar min Phillis är, där är och altid Wår, där är bara glädje i marken, där lukta Blomsiren ljustigare; men när du trycker mig til ditt bröst, och Kysser mig på mina läppar, ack! då slår mitt hjerta, då ser jag ingen Wår, då drager jag ej mera Blomsirens anda, ack! då känner jag blott, då känner jag blott din Kyss.

Så söng Daphnis. Min halfwa Hjord gäfwes jag til, sade Alexis, om jag kunde så sjunga, som du. *p. 113.*

Slutet på Första Boken.

*****

STOCKHOLM,
Tryckte hos Wennberg och Nordström,
1772.

Fruntimmers = Tidningar.

*****

N:o 14.

Stockholm, d. 23 Maji 1772.

Sten = Styl,

Öfver Fru Directeurskan Cath. Christ. Sahl-
gren, född Grubb, som dog i Göteborg,
d. 3 Apr. 1772.

Dä.

Dygdens. Vänner. Bortgå.

Skulle. Ej. Känslorne.

Ömma.

Smärtan. Bli. Dubbel.

Ty. Saknaden.

Är. Gemenlam.

Hjertats. Språk.

Tolke. Därför.

Hvad. Rättmätig. Sorg.

Utpräffar.

Fru.

CATHARINA. CHRISTINA.

SAHLGREN.S.

Född.

Född.

GRUBBS.

Fränfälle.

År. Det. Of. Oroar.

—
Älskad. I. Lifvet.

Saknad. I. Döden.

Var. Hennes. Lott.

—
Berättigad. Därtil.

Af.

Religionens.

Och.

Dygdens. Daning.

—
Född.

Med. Det. Bästa. Hjerta.

Utöfvade. Vår. Döna.

Dessas. Pligter.

Uti. Deras. Vidd.

—
Vitne. Däróm.

De. Uslingars. Mångd.

Dem. Hon. Förförgt.

—
Själen. Uplyft.

Såg. Verlden.

I. Sitt. Intet.

Sinnena. Strükte. Sig.

Til. Högre. Mål.

—
Med - Människor.

Et. Efterdöme.

Af. Sådan. Vigt.

Bör. Efterlevvas.

—
Göra. Vål.

Hugnar. I. Lifvet!

Förevigar. Efter. Döden.

—
Sorgeliga. Stund.

Då. Denna.

Könets. KRONA. Bortgömmes.

—
Blödighet. Intager.

Vårt. Inre.

—
En.

Särad. MARK.

Älskad. DOTEK.

Såta. SYSKON.

Och.

Sorgbundne. ANFÖRVANTER.

Gråta. Rätvift.

—
Vördade. Stoft.

Vi. Vore. Brottslige.

Om.

Dina. Andagts - Öfningar.

Dina. Vålgärningar.

Ditt.

Ditt, Ömma. Affkéd.
Glömdes.

—
Städse.

Skola. De.

Svåfva. För. Ofs.

—
På. Deras. Vågnar.

Hvilka. Du. Understödt.

År. Denna. Runa.

Riftad.

—
Ämnad. Sanningen.

Helgad. Dygden.

Står. Hon.

I. Alla. Skiften.

—
Tacksamhets-Blommorne.

Om. Denna. Vården.

Skola. Bli.

Alt. Liffigare.

—
Til. Bevis.

At.

Ej. Något.

Kunnat. Utplåna.

Fru.

SAHLGRENS.

Minne.

—
ULRICA MARGARETA MÜLLER.

Stirius til Glycere.

Sedolärande Bref af Hr Dusch. Fortsättning.

Uk! är det då nödigt, at förmana Er genom andras efterbömen? så se omkring Er, och Ni skal finna på alla sidor, huru en bedragen böjelse utbredt de största olyckor öfwer Ert Kdn. Hwar är nu Phrynes glädje öfwer sina många segrar; och hwar äro nu de Slavvar, som suckade wid hennes fötter? Phryne lefwer nu i enslighet, döfjer sig undan werldens ögon, och begråter det nöjet hon så gärna uphåmtade af det smickrande lofordet. Hon begråter nu sin dårskap, at hafwa hållit sin ungdoms fåring för sin enda förtjenst; hennes frans wanåråd ligger nu wisnad wid hennes fötter, och den onskfulla smickran gläder sig hemligen åt hennes fall. Theognis lefwer i förtwiflan, wrider sina händer, och tårar flyta ymnigt utföre hennes bleka kinder; hennes största sorg är, at hafwa med et onårdbigt förragt hemödt en wis Wäns förmaningar, medan hon öfwerlämnade sin Dygd åt förrådissa samntag. Skammen gör at hon nu gömmer sig undan allas ögon, och hundrade gånger wore hon färdig, at afhända sig et så förhateligt lif.

Jag skulle kunna nämna många! flera för Er, som blifwit offer för deras oförstånd och flygtighet; men kom bara ihog en enda, Er egen bästa Wän, den öma och oskyldiga Narcissa. Uk! jag kan aldrig nämna denna olyckligas namn, utan at falla tårar,

tårar, utan at med affky hata den bofwen, som
 känste i detta ögonblick gör sig en åra af sin gudlösa
 seger. Mycket så godt som med wåld utur armar,
 ne på en olycklig Moder, som nu i sin enslighet
 begråter en kår Doters både förlust och fall, och som
 genom sin sorg påskyndar sin död, och bortförd i et
 främmande Land, där hon årnade skyla sin blygd
 undan alla kändas åsyn, öfwerlefde hon blott nå-
 gra få dagar den lidna skymfen; hon dog, öfwer-
 giftwen af alla, hon dog i största elände. Hennes
 förförare flydde; men Himmelens hämd måste ofel-
 bart finna honom. Om Ni därför ännu gjuter
 tårar wid minnet af Er olyckliga Wån; Ack Gly-
 cere! jag beswår Er wid dessa heliga tårar, at ej
 förgåta, det Marcisa war mindre flygtig, än Ni är.

Huru gärna wille jag röra Er, och sätta hela
 Er själ i känsla mot dessa otrogna Sunflingar.
 Ack! om jag kunde upwåcka en storm i Ert hjerta,
 som wore nog måttig, at därutur fördrifwa både
 deras bilder och wålde, åfwen som det uprörda
 Hafwet kastar tillbaka på stranden dess grus och gyt-
 tja; om jag kunde föda hos Er et det oförsonligaste
 hat emot dessa förledare, tror jag mig ej därigenom
 bryta Kärleks-Lagen. Men hwad kan jag wäl säga
 mera, om Esterdömen ej werka. Kärleken liknar
 hoppet. Wi wete, at wi måste dö; wi se, liksom
 i et Fältslag, huru dödens offer falla på alla sidor,
 och likwål aldumme wi bort det of förestående lifa
 ödet. Wi förje dem som dö, och glömme alltid
 bort

bort öf själwa. Det är således, Glycere! som Kärleken bedrager Ert Kön. Ni ser Era Vänner sela wid Er sida, och Ni beklagar dem. Däonen ännu fulla med tårar öfwer deras fall, kastar Ni Er lifafullt i en Miskares armar, som kanske inom et ögonblick blir en lika Mördare mot Er sjelf. Hjertat talar alltid för den, som man älskar, och frifönnen honom ifrån all mistänka; men det är just et sådant hjerta, som först bedrages. Efterdömen warna dem säsängt. De tro sig alt för wäl; obekomrade wid alla föreställningar, falla de snarast af eoen säkerhet. Säsängt bewisar man dem, at andra fallit af godtrohet, af den öfwerlyghelsen, at Miskaren hyst et ädelt tänkesätt; ty de tro ändå sig wora de enda, som äro afhällne af en ännu ädlare grund.

Sil en sådan häd stiger, Glycere! den blinda Kärleken. För alt i hela werlden, förtron Er icke et des smicker. Mistänken alltid den mun, som sdaer, at Era behaalligheter äro noa stora och tusfande, för at fästa en flyctig Miskares hjerta. Med detta säsänga och farliga språk leder han sig en säker wäg til Ert hjerta, och af detta wapnet wäntar han sin hela seger. De Personer, som älska at blifwa förändade, äro alltid då som swagaast, sedan andras smicker uphdar dem ibland Gudarnas autal. Rännare kan sedan dårskapen ej ad, öfwen som det är öfwer sådane dårar, som smickran öfwar hela sitt wälde. Alexander tjufler af en Eliska, sedan han

han befallt andra människor, at tilbedja sig som
en Gud.

(Fortsättning härnäst.)

Strödde Anmärkningar.

6.

När Kruntimren i et Land börja sminka sig, måste
det väl ske af den grund, at dymedelst ersätta
någon brist. Frågas förden skull, om denna brist
består i mindre frisk hy, eller i mindre blyasam-
rodna, som tilförene gifwit Könet des bästa pypp-
nad, och utgjort des behagligaste retelse?

7.

Damon tjuftes genast af Chloes ögon och röst;
men förkiusningen gick snart öfwer; ty wid när-
mare bekantskap upäckte Damon hos Chloe et flyg-
tigt tänkesätt, ostadiga tycken, fåfängt hjerta, o-
varsamma seder.

SEDERHOLM,

Tryckte hos Wennberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

*****

N:o 15.

Stockholm, d. 30 Maji 1772.

Daphnis.

Andra Boken.

Nu tog Daphnis Seten, dref den i Båten, och for ifrån stranden; men tankarne söljde Philips. Försänkt i dem såg han ej, huru de uprörda Flodens vågor sirdo förbi Båten; redan var han midt på strömmen; då den slog honom emot en klippa, som bröt sönder hans roder, och dref honom sedan fort på sin skummiga rygg, medan Seten sprang utur Båten och fönnade til lands. Såsom det spåda Lammet darrar, då det gripit af Lejnnan bäres med starka tänder til kulan, at där förtåras af des hungriga Ungar, som ryta emot hennes ankomsf, så skalf nu Daphnis, intet ögnablick säker, at vrålas af strömmens vreda vågor emot nya klippor. Men strömmen slog honom ej emot någon klippa, utan förde honom på sin rygg, til des Daphnis om mörka natten ej mera kunde se någon strand. Ej sällan såg han wäl Lampans sten i någon Hydda utmed stranden, och då ropade han ångslig om hjelp, men fåfångt;
Flo.

Floden dref honom alltid straxt förbi. Nu såg han et stort ljus, som han kom alt närmare, och straxt efter såg han, at ljuset var på Floden i en Båt; han ropade om hjelp, och den främmande Båten for emot honom, och hölt fast hans Båt.

Twänne Männer, som fiskade i Floden, och som, för at förblinda Fiskarne; förwillade dem med en lys-eld, upstogo Daphnis med wänlighet i deras Båt, och förde honom til stranden i närmaste Hyddan, som war behängd med dryppande Röt. Daphnis saut där för sig en wördig gammal Man i owanlig drägt: I sanning, sade Fiskarne sagta åt hwarandra, äte wi icke i dag åter lycklige; redan hafwa Gudarne fört 2:ne Gäster til oss; redan 2:ne gånger hafwa de tillkyndat oss den glädjen, at hjelpa nödlidande. Nu gif den ena af dem ut, at laga til af den fångade Fischen för de bägge Främlingarne, medan den andre satte fram bröd, mjöd och frugter. Den wänliga Gubben nödgade Daphnis och den wälgörande Fiskaren, at sätta sig bredwid honom, och Daphnis måste förtälja, huru Floden fört honom bort med sig; och Daphnis berättade sin försträckelse, at han förgäfwes hade ropat om hjelp, och huru han gladt sig, då han fick se Båten med elden uti; under wänliga samtal (och huru kunde det annars vara än wänligt, då nödlidande räddas på et ställe, hwar de finna beskydd hos den Redliga, som tackar Gudarne, at de fört dem til honom), under wän-

wänligt qlam suto de tilhopa, til des den andra
 Fiskaren kom leendes in med et fat fullt af kofka
 Fiskar, och satte det på bordet. Han satte sig då
 til den andra, och bågge buds de sina Gæster at
 äta. Fader! sade den ena til Subben, din drägt
 är kostbar och främmande; och ditt Språk är intet
 som vårt; din olycka måste således hafwa fört
 dig wida ifrån. Då suckade Subben, och kunde
 ej ännu swara. Ack! började han sedan, min
 Wän, min olycka har ej fört mig så wida här-
 ifrån; jag är ifrån Staden Croton, där jag är
 född och satt med i Rådet; men ack! de förnäm-
 ste af des Ledamöter, som horde älska Gudarne,
 Dygden och Rättwisän, söla sig i wällust, fördärf-
 wa Folkets seder, och upoffra både Rättwisa och
 Dygd för sin egennyttä och sina laster. Det
 blinda Folket ser alt detta intet; bedragit tilbeder
 det dem, som undergräfwä des wälstånd; men
 jag såg det, och sågtade för Dygden och Rätt-
 wisän; då hatades jag af alla. Bakdantän och
 osanning, som de utströdde ibland Folket, gjor-
 de dem säkra, at fritt så förfölja Ärligheten, och
 då förwiste de mig utur min egen Sädernes-Stad.
 Rättwisa Gudar! om Wi ärnat låta något mis-
 öde falla öfwer Croton, ack! så aslåten Er
 wrede, och återkallen de olyckor, som nalkas
 des murar.

Så suckade den Äldrige, och föll i en sorgsen
 tyfnad: full af ömt medlidande tego och de andre,
 och

och försträcktes at höra, at en Ort wöke til, hwar
rest Dygd och Frömhets wore i osäkerhet; ty det
smärtar altid den Dygdige at höra, at werlden
är lastfull. Ziskrarne började at trösta den Gam-
le, och at upmuntra honom med glada samtal och
sagor, til deß den trötta sönnen kallade dem til
hwila.

Ej utan oro skred natten förbi för Daphnis;
han tänkte på sin Far, och kände hans bekymmer,
och på sin Philis, huru ångslig hon skulle blifwa,
om det blefwe omöjligt för honom, at följande
middagen wara hos henne. Så snart morgonrod-
nan sticker fram, sade han, wil jag gå långs åt
Floden tillbaka.

Knapt hade Morgon-solen kastat sina första
Frålar på det mörkiga talet, så woro de alla uppe
och tilhopa. Subben tog sin staf och omfamnade
de bägge Männen: Gudarne skola belöna Er
wålgärning, sade han med tårar i ögonen, och
Daphnis lyfte dem åfwen, och gick så med Sub-
ben Floden upföre. Han ledsagade honom ömsi-
och med långsamma steg; den Gamle blef trött,
och Daphnis bad honom, at luta sin arm på hans
skuldra; middagen kom, och han såg omkring sig
efter et skugg-rikt ställe för Subben, förde honom
under et tak af Alm-träd, och låmnade honom
där, för at gå bort och plocka Frukt til hans för-
friskning; och så snart de hade förfriskat sig, fort-
satte de sin wäg åter; och då det började mörkna,
wiste

visse han honom på långt håll sin Hydda, uti hwilken Amyntas satt ensam wid en swag Lampas sten, full af oro; men den goda Fadren stod hastigt up af glädje, då Daphnis trädde in med Subben i Hyddan. Han föll då sin Son om halsen; war wälkommen, min Son, sade han, æt! hwad har jag haft för en sorgelig natt, och åfwen dag! Så hålsade han wänligt på den Gamle, i det han tryckte honom handen; och nu började Daphnis berätta, huru Floden fört honom med sig och Giftrarne frälst honom, och Historien om den Gamle, och huru han sorgfälligt ledsagat honom långs efter Floden. Och Fadren hörde honom, full af glädje, at finna sådane prof af Medlidande och Dygd hos sin Son.

Käraste Wän! sade häruppå Amyntas til den Gamle, hwad Gudarne hafwa bestårt mig, för unnas dig til förfriskning och beqwämlichkeit, och min Hydda ware ditt tak. Med dessa orden förde han honom fram til et säte, betäckt med mjuka fällar, stälde hans staf på sidan och bad honom hwila sig, och satte sig bredewid honom.

Æt! hwilken lycksalighet är det icke, sade den Aldrige, full af förundran och glädje, hwilken lycksalighet, at bo ibland dygdiga männi skor. Wälgörande Wän! hos dig finner jag igen den älskwärda Dygden, som jag såfångt sökt i min Gädernes-Stad. Käraste Wän! swarade Daphnis Fader, räkna intet det för någon sära

fårdeles Dygd, at hjelpe den nödlidande; det wore ju et Wildjur, och ingen Människa, som ej gjorde sådant. Hwarföre beskydda wäl Gudarne min Hydda? och hwarföre wälsigna de mina Tråd? Kanste därföre, at jag allena skal bo med beqwåmlighet i min Hydda, då den dock kan lämna flere både rum och stugga; Kanste därföre, at jag allena skal äta af den Fruktens öfwerflöd, som böjer ner grenarne på mina Tråd? Således talfes bägge Gubbarne wid, medan Daphnis dukade bordet med mjölk, bröd och frugt.

Men snart gingo de alla at njuta den wedergweckande sömnen. Daphnis drömde om sin Philis, til des han wåktes af Pipornes tidige morgonsång, som Herdarne blåsa, då de söra sina Hjordar ut i betet. Sorgsen dåröfwer, at det ännu intet war middag, hade han så när glömt at taga sin Pipa med sig, och gick också med sin lilla Hjord ut på marken; men slog sitt läger långt ifrån de andra Herdarne wid en bäck, som flöt fram under det ensliga talet af det låga widet. Där satt han plågad af längtan, och Hjorden betade omkring honom; snart blåste han en öm Wisa, så suckade han och såg otålig efter Solen: snart lekte han med de Går, som kommo nära til honom, och ströf dem, eller lockade dem, at äta gräs utur hans hand; och så blåste han åter på sin Pipa, och såg suckande efter Solen, full af otålighet, at det ännu intet war middag.

p. 132.

Stirius til Glycere.

Sedolårande Bref af H:r Dusch. Fortsättning.

Deſe ſanningar, Glycere! äro aldeles pålitelige, om det ock wore en owån, ſom ſade Er dem; och det är Er olycka, Er ſäkra olycka, om Ni håller den för Er owån, ſom ſäger Er dem. Den, ſom beſtrider dem, den ſom ſöker hålla Er qwar i yrſen af Er fåfånga, och betaga Er alla de twiſwelsnål, ſom klofhet och ſunda förnuftet leda Er på, den ſom betjenar ſig af det uſla förſtarepet, at nyttja Er fåfånga för grunden til ſin beſtåndighet, och at ſtändigt beropa ſig på Edra behagligheter, juſt den är Er owån. Ser Ni då intet, blinda Glycere, hwart han ſyftar? Begriper Ni intet, at, då han jämförer Edra kinder med Rosens fågring, och Edra ögon med Solens glans, när han förwandlar Er ſom oftast til ſjelfwa Fröja, han wil därigenömt blott göra Er til et barn, för at ſå mycket lättare leka med Er Perſon? Finner Ni intet, at hela hans kärlek fåſter ſig blott wid behagligheten af Er kroyd? Och kan Ni wäl tro, at han ſkal ålſka Er altid? Eller inbillar Ni Er, at blomſtra mer än en wår? Jag wet nog, at det altid är miſhageligt, när någon påminner ock där-om, at wi ſkole förlora det, ſom af alt är ock det Tåraste; men det får intet hjälpa. Jag måſte föra Er til minnes det ſom Er föreſtår. Jag är ingen ålſkare af wanliga ſlaget; deſe arbeta blott på Er ſkada, liksom Inſecterna på at fördärwa den tåc-
 kaſte

Raste Blomma. Jag däremot wil arbeta på Er för-
bättring. Jämför oss sedan fritt, Glycerie, och såg
sjelf, hvem af oss måst förtjenar at afhållas. Jag
för min del wil ej winna Ert tycke genom den flyg-
tiga smickran. Den kostar så ganska litet för den,
som utdelar; men alt för mycket för den, som er-
mottager den samma. Jag vågar åtminstone för-
söka, om Kärleken står at winnas genom blotta
Körnustets språk. Åh Glycerie! om Er Skyds-
Engel ändå talte genom min mun, om upriktighe-
ten wore Er behaglig, efter den är så sällsynt,
om Ni nödgades tillstå, at jag braat Er tillbaka
från brådden af Er undergång, hwilken förnjusse
skulle jag ej då uphåmta hundradefalt för min an-
wända möda.

STOCKHOLM,

Tryckte hos Wennberg och Nordström, 1772.

Fruentimmers = Tidningar.

*****

N:o 16.

Stockholm, d. 13 Junii 1772.

Giftermålet på Moden,

På anledning af Herr Hogarths Tassor.
Första Tassan. Slutet.

Orden, Brudgummens Faber, sitter här och paraderar främst wid bordet, som en sanskyldig Tuffiere hos Destouches. Hela hans ställning är bewis, at Titlar och gammal Adel utgöra hela hans förtjenst; han räknar och sina Anor alt ifrån Wilhelm Conquestors tid. Hans Högwälborna maga gåser ej mindre af högmöd, än hans ansigte; och han synes skryta med sjelfwa sina kryckor, deha eljest förödmjukande märken af hans Sköplighet, ty vår förnåma Krympling har låtit på dem utskära sitt wapn. Han sitter nu i sin wida och mjuka Lån-stol, beswärad af Sten och Podager. Straxt bakom Stolen är hans Säng, hwars Gardiner äro upfäste och sluta sig öfwerst uti en Friherre-Krona. Hans gång får icke wara lång emellan Sängen och Stolen; ty på ena foten tål han ingen Flo, och håller den därfdöre på en stoppad pall. Sjelf sitter han i Lock-Peruk, galonerade Kläder och

och stor hängande Halsduk; hans Mine är hög och myndig; den enda Måd han wisar i sina Ögon består i det benägna tillåtande, han förunnar Aldermannen och hans Doter, at finna sig där i hans närvaro. I ena handen håller han sitt Stamträd, som består af talrika grenar, och med den andra pekar han på sig sjelf; i rummet synas äfwen otvilliga Portraiter af hans store Förfäder. Man tyckes höra honom säga til den ärlige Aldermannen: „Kan du wäl se, hwad jag är för en Man. Detta äro mina Wapn, mina Herre-Säten, mina Genealogier; och ofelbart måste du hafwa läst i alla Englands Krönikor om min Familje och dess bedrifter, så inom som utom Stora Britannien, wid Hofwet och i Fält. När jag nu således wisar dig den äran, at blanda mitt förnåma Blod med ditt, som til Datum blott leder sin uprianelse från en Borgare-Slägt, ser det därföre, at du är rik, och efter du lofwat mig, at för dina blanka Dalar tilhandla dig et Adels-Bref; för hwilken hedertliga ömtänka jag och beslutit ej göra något hinder uti min Williams upsat at bli din Måg.„

Ej utan skal målar Hogarth wår Lord, som beswårad af Podager, de Förnåmas wanliga Plåga, hwilka satt sin heder i all slags öfwerdåd, och intagne af den fördom, at Sedo-Låran blott är gjord för Pöbeln och de inkränkta begrepen, tro sig wara komne til i werlden egenteligen för at upfylla alla sina äfwen de oordentligaste begär. Där-
före

före så jagar, spelar, super och den unga Herren så länge, som pängar och hålsa räcka til. Enka är då, om med förmögenheten han äfwen förlorat lusten. Men twårton, så sitter nu vår Lord och förlustar sig ännu åt sin i sus och dus tilbragte lefnad, öfwer de Människor, som han bedragit, de Glickor han förfört, och alla de Nöjen, hwarigenom han äntligen bragt sig til Kryckan. Och huru kan det vara annorlunda? I ungdomen fick ju Herren ingen duglig upfostran, Sinnenas eld kände aldrig någon inifrånkning, utan fast mera muntrades de ständigt til utbrott, til de häftigaste retelser, til des dårskaper och laster singo fritt taga öfwerhanden, utan gräns, utan föremål.

Men det är tid, at komma til sielfwa Brudparet. Man skulle tro, at det unga Herrskapet skulle sticka hwarandra de ömaste, de förtroligaste blickar, tala med hwarandra om sin tillkommande lyckalighet, swärja hwarandra den oförryktafte trohet. För ingen del; så gammalmodige, så borgerlige äro de intet. De fitta bågge affides i rummet och wända nåstan ryggen til hwarandra. H:r Williams begapar sig, med en sielfklår tilfreds ställe öfwer sin Person, i en Spegel, och tager med mycken prydlighet en pris snus utur sin Gull-dosa. Mycket grann är han klädd, i nyaste smaken, som en complet Petit-Maitre; grimacerar och gånsta mycket med åusigtet, hans maner äro utmärkt högdragne. Framför fötterna har han et

Kop:

Koppel Jagt-hundar. Alle vitnar, at han är en Ubelstman. Säktsmån sitter däremot, som et annat Wäp, som ej wet at sticka sig i så förnämt Sällskap; twungen och blyg i allt sitt wäsende, sitter hon och leker med sin Förlofnings-ring, som hon trådt på nåsduken, medan hon med kallsinninghet eller snarare med en slags obegriplighet afhör åtskillige Fleuretter, som en ung och wacker Hof-Rätts Notarius, som haft beswår wid Contractets uplåttande, säger henne. Wi så framdeles se, hwad role denne beleswade Skrifwaren spelar hos Nådiga Fruen, sedan hon hunnit at låra sig den så kallade stora och hyssade werldens Flick. Den kallsinninghet, som de bägge Förlofswade imedlertid wisa hwarandra, gör ej slutsatsen swår til det tillkommande Hstenskapets lyckalighet, som nu skal beskrifwas. På denna Första Eastan återstår nu endast en Person, som är et Hof-Rätts Råd, en gammal och ilparig Jurist, som hylpitt underskrifwa Contractet; han sitter i stor Umbedts Peruk och Käpa, beståandes Ritningen af et Par lais i London, på hwilkets upförande Lorden utkostat all sin öfriga förmögenhet; men ej hunnit at utföra mer än til hälften. I speculation på Aldermans Capitaler, har han nu hopp, at snart så lägga taf på denna prägtiga, men onödiga Byggnad.

Stirius til Glycere.

Sedolärande Bref af H:r Dusch. Fortsättning.

Rasta ögonen, då Ni om aftenen klår af Er, på de blomster, som hänga utför Er bröst; de äro wisnade, och gifwa ej mera någon lukt. Männe wäl Er skönhet blir långwarigare, än dese blomsters? Sex Somrar ännu på det längsta; men låt wara Tio. Synes då denna tiden Er så lång? Ni räknar Aberton är ifrån Er födelse; huru lång kommer wäl hela den tiden Er före? Är Ni icke fast mera bestört, at den så snart flugit sin kos? Glycere! et förloradt ögonblick är efteråt äfwen så långt, som et helt öfwerlefwadt Århundrade; eller tror Ni kanske, at fastän Era första år flytt hastigt bort, de som återstå, komma at framflyta med långsamhet? Nej, det kommer at förhålla sig med dem, som med stormwärdret, ljudet och Solens strålar, eller hwad som hållt i Naturen åger den håftigaste fart; de flynda ändå fortare undan. Glycere! ögnablicken öfwerskräffa i sin fart hjewä tankarna. Om Tio är skal Ni säga mig, om jag har rätt. Emedertid flyndar tiden i sitt lopp: han kommer med en storms håftighet, hwilken wid Wärens slut bryter de skönaste blomstren ifrån deras stjell, och förför den skönhet, som års-tiden utbredt öfwer hela marken. Ägen nu hundrade tilbedjare, ägen en hel werld af slafwar; Er förlust blir så mycket större, då Ni ej mera kan bibehålla en enda. De
skola

Skola då til äfventyrs sucka öfwer Er. Men, Glycerie! desse suckar blifwa, då för Er mera förödmjukande, än de, som fordom Kärleken offrade Er. Dessa witnade om Era behagligheters wälde, de förra åter utmärka Era retellers aftagande. Dessa woro loford, som tjuste Er och uphöjde Er ibland Gudarnas antal; de förra upstiga nu blott af meblidande, och äro endast stickeliga, at söda hos Er förtwislan; ty hwad är mer olideligt för högamodet, än at se sig wara et föremål för medlidshetens suckar?

Jag talar et nog alswarsamt språk, då jag kan se borde tala som en Ålfkare. Men jag talar så med sit; ty en uprigtig och öm Ålfkares språk bör altid wara sanfärdigt. Skulle Ni hållre willa, at han hasserade med Er; eller skal jag med smickran säga Er uppenbara osanningar? Eller borde jag säga: Glycerie! Ni är odödelig som Gudinnorna; Er Wår skal ständigt stå i blomma; Ni uphör aldrig at wara skön. Säg sjelf, skulle jag tala så dåragtigt? Et bittert småleende, et föragtligt ågonkast, är alt det swar jag får. Alt wål; men hwarföre ger Ni ej samma swar åt dem, som säga Er samma otroliga saker, blott med någon förändring af ord.

För min del, säger jag Er sanningen; jag säger Er, at Ni är dödelig, at Ni blomstrar som Rosen en enda Wår, at Ni sedan åldras, och at
Ni

Ni slutligen dö. Om Ni hatar lögnen, så bör Ni älska sanningen. Och emedlertid lånar Ni brat åt andra, då Ni slöter mig utur Er förtroende. Nej! förklara mig denna stridigheten uti Er tårefätt! Ni känner alla andra bättre, än Er sjelf. Ni tror kan ske intet, at Er fåfänga känner sig förad, när man säger Er, at Ni ej alltid fortfår at vara skön. Granska Er hjertas rörelser med opartiskhet, och döm sedan om jag säger sanning, eller ej.

Nej Glycere! hwilka Satyrer kunde man ej göra öfwer en Skönhet, som fordrade af oss den ofunnigheten, at hon en gång skulle åldras. Om detta wore en skymf, så hade den Konungen aldeles rätt, som förbödd sina Undersåtare at weta, det Drottningen hade fötter. Men ware här långt borta Satyrens språk; det får ju icke vara en Miskares. Han måste icke tala om annat än Kärlek; lika mycket, om hans hjerta är upfylldt af gift, blott hans ord äro liksom doppade i Hoing; hwad gör det til saken, om han försöker göra oss olyckelige, bara han förnödjer wår fåfänga smak; bara han slösar på oss sitt rökwerk, stor sak om wi quäfwas af röken.

Wäl an då, Glycere! jag wil smickra Er, men på et sätt, at ingen af oss, hwarken Ni eller jag, skal få orsaka at rodna öfwer denna smickran. Hwad den Skönhet är älskwärd, hwars själ öfwerträffar

tråffar kroppens skapnad och alla utvärtas behag-
ligheter. Denna delen af Er är Angel. Hvilket
smickrar Er wål måst, den som tilbeder Er förgån-
geliga yta, Era rosen-röda kinder, Ert med Lil-
jans hwithet täskande bröst, och Era ögons glans;
eller den, som tilbeder Ert wett, Er dygd och Ert
hertas ädelmod? Hvilket namn är mer älskans-
wärdt, såg sielf, antingen Wylwood eller Lucie?
Hvilket loford är större, det af et skönt ansigte,
eller af en dygdig siäl? Ert förstånd har wål icke
swårt wid at swara på denna fråga; men emedlet-
tid är den smickran, som uphöjer Er sköna hy,
Er behagligare, än den som wärderar Er Dygd.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Wennberg och Nordström, *1772.

Fruntimmers = Tidningar.

*****

N:o 17.

Stockholm, d. 23 Junii 1772.

Sorge = Qwäde,

Wid Direct. H:r Nils Sahlgrens Fru, Fru
Cath. Christ. Grubbs Graf, då Hon Jord-
fästes i Götheborgs Domkyrka, d. 10 April
1772.

Sprid, Sanning! ut Dit klara Sken,
Då Du skal dygd och ära måla;
Låt ej Dit verk af Smicker pråla,
Rif fjelf Din färg på egen sten.
Lär äfven mig Din pensel föra,
Til tekning styrd, likt Dina drag,
Låt taffan få sin rätta dag,
Och hjälp de fel, jag fruktat göra.

En FRU är död, et Ljus försvan,
Som brunnet klart i Tidens sköte.
Ols klago-ljud beständigt möte!
Och förge alt, hvad förga kan!
Af tårars mängd vår klagan finne,
Vid HÄNNES Graf, sin enda tröst!
Och suckars tal, från trogna bröst,
Bevare städs vår Dödas minne!

Natv-

Naturens röst här ljuder få,
 Och ömhet straxt med genljud svarar;
 Förnuftets dom sig ock förklarar,
 At på Dets rätt med alfvar stå;
 Men Dit beslut, o Gud! vi vörde,
 Det tolkat har Dit visa råd,
 Det lyser högt af idel nåd,
 Det i vår död, ofs lif tilförde.

Se, Efterverld, dock HÄNNES mull
 Med vördnad an i Tidens skiften,
 Och vet, här göms i mörka Griffen
 En Kropp, hvars Själ så åro-full
 Här viftats i Sin svaga hydda,
 At HÄNNES lof bör spridas ut,
 För efterfölgd til Tidens slut;
 Och Ångla-vård skal hvilan skydda;

Här skiljer sig från Verldens prål
 En Himlens Vän af ädla feder,
 En Mans Clenod, En Kónets Heder,
 För uslas hjelp et Föremål,
 En ägta Vän för trogne Vänner,
 En Krona för en älskad Slägt,
 Förnuftig Mor, som kärlek väkt,
 Et Vett, hvars glans vårt Samfund kärner.

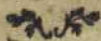

Långt mera godt och stort och skönt,
 Man kunde om Fru SAHLGREN skriva,
 Man kunde bögt en målning drifva,
 Af DEN, som tro och ära krönt;
 Men sådant alt dock föga visar
 Den minsta del af HÄNNES bild,
 Som vara bör från skuggor skild,
 Och Ryktets fart i loford prisar.

Du Heders-Man, som lämnad är
 Ut af Din VÄN och fåta MAKÄ,
 En blixt har fått Dit hjerta skaka;
 Men Himlens lag Du vörda lär.
 Af HÄNNES tal och sista stunder
 Du största tröst ju finna kan;
 Ty HÄNNES Själa en styrka vann,
 Som räknas bör för Nådens under.

Som Verldens Sol på Himlens blå
 En Sommar-dag Naturen gläder,
 Och mörka måln, i åske-väder,
 Dets fågning snart bortskymma få.
 Så gömmer ock vår Herrskarinna
 Sit blida ljus för Götheborg;
 Men uti frögd förbyts vår sorg,
 När Ängla-lik vi HÄNNE finna.

CARL GUST. VALTINSON,

Daphnis.

Andra Boken. Fortsättning.

Kristus, så war den Ulbriges Mann ifrån Ero-
 ton, hade emedlertid också gått utur Hyddan,
 för at bese denna Lands-bygd. Han steg up på en
 nära belågen kulle, och såg därifrån et emot Mor-
 gon-solen utbredt Landskap, smårre med buskar be-
 täckte kullar, långt bort sig sträckande Berg, wida
 och slåta marker och ångar, fulla af frugtbarande
 Eråd, samt kringströdda Skogs-parker af höga
 Tallar, af Ekar och Granar. Längre bort forhöde
 Floden med et Majestätligt dån fram, emellan
 Åkersålt, högder, Lundar och stela Bergs-Klippor;
 medan Väckar helt nära ledde en mild bölja fram
 igenom gräset, och forlade med små watn-fall,
 hwilket på ljusligaste sätt sammanslände med Flo-
 dens strida buller. Skarar af Foglar swärmade i
 luften, och söngo ifrån daggrifa qwistiar el. under
 den blänkande himmelen en glad och mångfaldig
 sång, blandad med Herdarnes Pipor och Her-
 dianornas Qwäden, som i sällskap med hwarandra
 betade sina Hjordar, dels på närmare och fjernare
 kullar, dels ut på wida slåttmarken. Förtjust
 swäfwade Kristi öga allestädes omkring, snart på
 den längre aflågsne bygden, snart åter på de blom-
 ster och örter, som wälluktande logo framför hans
 fötter; full af glädje kände hans bröst den sälla
 och ofkyldiga förnöjelsen.

„Hvilken Lycksalighet! började han at tala, hvilka strömar af wällust! Ack! knapt kan mitt förda hjerta fatta dem. Ack Natur! Natur! huru skön är du icke, huru skön i din enfald, och där de otillfredsställda Människors konst ej wanskapat dig! Huru lycklig Herden, huru lycklig den Wise, som, ofkänd af den stora Pöbeln, i hwarje leende Park njuter af den wällust, som den måtteliga Naturen både fordrar och gifwer, och utan andras upmärksamhet gör större gärningar, än den fruktade Eröfraren och den begäpade Försien! Waren af mig hålsade, i sälla dalar, och i frugtbårande fullar, och i forlande bäckar, i marker och i Lundar, dessa högtideliga Tempel för den tysta förtyusningen och den djupa betraktelsen! waren af mig hålsade. Med hwilken glädje skådar jag er nu, uplyste af Morgon-solens strålar. Det söta Röjet och den ljuswa Ofkulden le åt mig i från alla högder och ifrån alla fåst. Lugn och tilsfredsställelse bebo dessa tysta Hyddor, hwila under Eråden och wid Bäckarne, samt njuta ej sällan sömnens wällust uti skuggan af frugtbårande Lundar. Huru litet förloren J, Herdar! huru nära ären J den rätta lyckan; medan dären förblåter Raturens enfald, för at söka en mångfaldigare lycka, som fallar den leende ofkuldens seder grofhet, och de så behof, som Naturen utur rika källor tilsfredse ställer, för fattigdom, som ständigt bygger sig höga Slott i lusten, för at bli lyckligare, men altid åter

åter fullkastas af första pust, som går genom Laby-
 rinther til lyckan, som wandrar alltid trött, altid
 missförnöjd i des irgångar, som stundom tror sig
 hafwa upnått högsta trappan af lycka, men det
 war en dröm, en smickrande sömn, han waknar
 besört, mente sig hafwa hwilat i den lysande lyc-
 kans sköte, och känner nu blott tomhet och leda.
 J, som råden öfwer Länder, som med stolka blic-
 kar skåden ifrån Tornen af Edre Slott den fring-
 liggande Bygden, och tänken i Er storhet: detta
 alt är mitt, dessa Nboers trågna rörelse är för
 mig, deras Herre, för hwilken [de] båfwa; hwem
 tilldelar wål den stilla Bygden, de frugtbårande
 fälten, hela den sköna Naturen, de ljufwa retel-
 ser? Hwilkén njuter wållustén bättre wid Källans
 forl, och wedergweckes mera uti Trådens skugga,
 och hwilkas kånflor förtjusas bättre af Solens
 strålar? J, högsinte Herrskare, eller J, fattige
 Herdar, som hwilen i gråset, omgifne af fredlige
 Hjordar? Herden hwilar dår, andas förtjusning,
 tilfredskåld wet han intet, at han är fattig, och
 wore han Herre af hela negden, måne det öfåde
 nöjet för den redan förnöjde? Den sköna Natu-
 ren är en Kålla, som altid upwåller för honom
 nya och rena nöjen; ingen årelystnad, intet hög-
 mod, ingen girighet gör honom missnöjd med sin
 Lott; det lugna sinnet och det redliga hjertat ut-
 siro ståndigt förnöjelser omkring honom, lika som
 du, Morgon-sol! utströr framför dig glans och
 glädje

glädje på den af daggen rikeligen fugtade Jorden.
 Bredgens icke, I Gudar! at jag trodde mig o-
 lycklig och gret, då jag med tårande ögon såg til-
 baka på de murar, inom hvilka jag blifwit född.
 Genom en smörk och tråskig stig har jag blifwit
 förd til Lycksalighetens Land. Ak! i Bäckar!
 wid edra stränder wil jag nu hwila; i Träd! emot-
 tagen mig uti edre swalkande stuggor; i Hyddor!
 öpnar er för en Främling, som wil med förnöjelse
 tilbringa sin gråa Alderdom under edre tak, och
 hos edre inwånare, mera afwundswärda, än Ko-
 nungar. Sorlen altid wällust, i Strömar! jag
 skal altid bära er til mötes et gladt hjerta, et
 muntert sinne, et obefläckat samwete; skär som
 Himmelen, då inga moln afhålla des klarhet, och
 stilla som den blanka Sjön, på hwars yta ingen
 bölja hindrar den nära liggande fridsamma Byg-
 den at spegla sig. Ja, i milda bäckar och i stilla
 kullar, hos eder wil jag förnöta et ännu kort lif,
 dock fullt af ljuf förtjusning, fullt af tacksamhet
 emot Gudarne; med glädje skal jag tänka tillbaka
 på alt det framsarna, friat ifrån minne af laster
 och orätt. Mitt lif skal här flyta fram, som en
 stilla Bäck, jag skal förwispna, såsom Blomman
 förwispnar; han står ännu där, den förwispnade
 Rosen, andas den sista wällukten, den milda We-
 stan släktar smickrande på henne, bladen falla,
 och Rosen är icke mera til. //

Så talte den Aldrige, full af förtjuening,
öfversåg ännu en gång hela negden med ögon,
utur hwilka glädje-tårar framstego, och gick med
långsamma steg kullen utföre, och til Hyddan.

STOCKHOLM,
Tryckte hos Wennberg och Nordström, * 1772.

Fruentimmers = Tidningar.

*****

N:o 18.

Stockholm, d. 4 Julii 1772.

Herde = Qwåde.

Då Solen i sitt lopp på Himla-rymden blånkte,
Och sina strålars sken i blanka Bøljan sänkte;
Då feck al ting nytt lif, som i Naturen fans,
Och med förnyad pragt tog an sin sköna glans.

*

*

*

Nu ögat ser en Ång, den tusend färgor pryda,
Mitt öra hör de Ljud, som Landets Välluft tyda,
Min Smak är väl förnögd utaf en enda Rått,
Och Blommans friska Lukt gör mig helt glad och lätt.

Men et mig felar ån, som skal min Sällhet göra,
Som i mitt ömma bröst all oro skal förstöra;
Jag önskar mig en Vån, som uti alt tar del,
Som älskar mig för Dygd, och döljer mina fel.

Jag vil ej ha en Vån, som mig alt jämt förtretar,
Som med sin ömhet, falsk, min hemlighet utletar;
Nej! den jag välja bör, som vet hvad tiga år,
Som, då han hjertat fått, mig evig Trohet svår.

Kom

Kom därför Enslighet! kom! at mitt Sällskap vara,
 Du skal min ömhets mål, med evig tyftnad vara
 Til dig jag säga skal, alt hvad jag nänsin vet,
 Och du skal hjertat få, med min upriktighet.

* * *

En mer än väcker dag min Kärlek mig påminner,
 Då jag fick Chloe se, för hvilken jag än brinner,
 Den oskuld, det behag, som man hos henne fant,
 Hvar dag et hjerta fick, och ständigt Segrar vant.

Jag visste nästen ej, hvad Kärlek ville säga,
 Jag var beständigt van, at nya Nöjen äga;
 Men vid de ögnestast, som min Herdinna gaf,
 Jag flög ifrån min Hjord, min Pipa och min Staf.

Herdinna! sade jag, kan Kärlek hos Dig råda,
 El' mon jag mig bedrar - - Din ögon ömhet båda?
 Min Hydda och min Hjord, mitt Hjerta Dig tilhör,
 Med Ömhet lefver jag, med Trohet för Dig dör.

Hon fick den skönsta hy, när Hon mig skulle svara,
 Om Du med mig, sad Hon, som förr, kan lyck-
 lig vara,

Så är mitt Hjerta Ditt - - men ack! hvem kunde tro,
 At jag, med det Hon gaf, har fått så liten ro.

En Herde, mindre öm, tör nu den Lyckan äga,
 Som endast mig tilhört - - , men ack! hvad skal
 jag säga;

Tör hända at ännu Hon för mig ömhet bär.
 Ack! om det vore fant, så blef jag dubbelt kär.

* * *

Min fruktan från mig flyr, mitt hopp ny styrka
fattar ;

Om Ch'oe älskar mig, jag högre Henne skattar.
Farväl, min Enslighet! Du som mig tröst har gett,
Se mig så ofta glad, som Du mig ångslig sett.

Jag uppå Fältet ser den, som min oro lindrar,
Jag håftigt skyndar mig, och ingen ting mig hin-
drar ;

Sen Echo mig förrådt, min Ch'oe redan vet
Hvad jag Dig har förtrodt: min hela Hemlighet.

*****

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfver Kärleken,
af H:r Young. Fri Öfversättning (*).

Utdrag af H:r de Voltaires Försök til
Allmänna Historien, Del. 4, sid. 270.

Edvard 6:te lämnade Kronan, hvarken til
Maria eller Elisabeth, som woro hans Sy-
strar, utan til Johanna Gray, som härstamma-
de ifrån Henric 7:de. Hon war Ludvic 12:tes
Enke-Drottning's Son-Doter med en blott Adels-
man wid namn Brandon, som sedermera blef
Hertig af Suffolk. Denna Johanna Gray ägde
til

(*) Meddelad, til införande i Fruntimmers-
Sedningarne.

til Gemål Lorden Gilfort, Son af Hertigen af Northumberland (*), som under Edvard 6:te hade hela Konunga-Magten i sina h nder. Edvard 6:tes Testamente, som tillade henne Thronen, lade ock med det samma grunden til hennes olyckliga och w ldsamma d d. Hon blef utropad f r Drottning i London; men Maria, Dotter af Henric 8:de med Catharina af Aragonien, war lycklig nog, at genom et m gtigare Parti, med estertryck, kunna bewisa sin b ttr  r tt til Engelska Spiran, och det f rsta, som denna Drottning gjorde, sedan hon underskriwvit Aughtens-Affhandlingen med Philip 2:dra, war at hon l t til d den d ma sin Medr sterka, en Prinsessa om 17  r, hwars ostuld och behaglig heter, gjorde henne alm nt w rdad. Hela hennes brott bestod d r i, at hon blifwit n mnd uti Edvard 6:tes Testamente. F rg fwes nedlade hon denna olyckliga W rdigheten, hwilken hon burit

(*) Johan Dudley, Grefwe af Warwick, sedermera Hertig af Northumberland. Denne hade f rm dt Edvard 6:te at uph fwa Henric 8:des Testamente i anseende til Thronf lgden, och utwalde d rtill Johanna Gray, f r at f  henne til Gem l  t sin Son Gilfort. D r igenom smickrade han sig med s kert hopp, at Kronan skulle tilfalla hans Hus, om Konungens Synnar en g ng blefwo f rklarade sin r ttighet til den samma f rlustige.

burit allena i 9 dagar. Hon blef år 1554, tillika med sin Gemål, far och Swärfar, utförd til döden. Hon war den Tredje Drottning i England, som på mindre än Tjugu år gådt til Stupstücken

Religionens Seger öfwer Kärleken.

Minne Tankar, gån nu med edra Beträktelser ifrån Himlarne, och min hand, lägg til sido de höga fårgor, som tilhörde Målningen (*) af de stora och förfärliga Underwerk, som framdeles se stola.

Jag wil nu wända min upmärksamhet til Jorden. En böjelse, ädlare, än at jag har hierta at den quäswa, fordrar af mig at blifwa tillfredsstäld. Jag wil för mitt Tidewarf teckna en dygdig Drottning's olyckor, och hennes Rod, som war långt större, än sielfwa motgången. Ack! at jag ägde styrka, at affkilbra henne på et sätt, som swarade mot hennes ära, hennes förföljelse och de skiftewis höga smärtefulla känslor, som däraf werkas i min uprörda Sjal!

Och I sköna, I wärda Fruntimmer, som Himmelen låtit födas på denna lyckliga D, och som utgören mitt Fäderneslands prydnad, lånen up

(*) Författaren wil här utmärka et Skaldes stycke: Yttersta Domen kalladt, hwilket han utgaf kort före detta.

upmärksammas öron til mina Målningar. Hållt
 wårda hållt af Människo-slågtet, som med Eder
 behagligheter herrschen öfwer wårt Kön! Dygden
 gör sednheten hos Eder umbärlig, och gifwer Eder
 til wåra hjertan en lika säker och långt mera helig
 rättighet. Men när J föreställan öf Dygden under
 et vackert ansigtet tjusande teckningar, där idel
 behagligheter och ungdom andas, och lyckan dör,
 jämte upsatte Eder på en Skådeplats, nog förbes-
 äktig och hög, til at göra Eder synbara för den
 fringsstående Skaran; då, ack! då ären J den
 yppersta herrlighet, hwarmed Himmelen kan sågna
 Jorden. Då förtienen J mer än Kärlek, och hjer-
 tat skulle öfwen snart förledas, at gifwa Eder en
 dyrkan, som Skaparen sielf sig ensam förbehållit.

Ormond (*) och hans storfrågade Drottning
 woro ännu icke födde. Men mitt Fädernesland
 har icke upwåntat den odöbliga Annas Tidhwarf,
 til at framaffra Stortverk i Dygd. Maria gif
 med stora steg, ifrån den ena Segren til den an-
 dra, til sin Thron. Hennes segrande Krigshärar
 hade redan öfwerända kastat den årelystna Dudleys
 förslager, då England såg en Prinsessa af Suffol-
 ternas blod, utom minsta egen ätgärd, genom en
 annans oråd, uphögd på en Thron, som henne icke
 silhörde, där, uuder några dagars förlopp, uti sin
 Per-

(*) Af den namnkunnige Ormond Butlers Fa-
 mille, som war Ståthållare i Irland och
 General för Engelska Armeen 1712.

Person föreställa det skönaste Fruntimmer, i all ungdomens och Konungliga höghetens pragt, sirart därpå brådskortas ifrån denna högd, och utan förskräckelse uthårda denna grufweliga lyckans förändring.

(Fortsättning härnäst.)

Stirius til Glycere.

Sedolärande Bref af Hr Dusch. Slutet.

W! sköna Glycere! blygens för Er sáfånga; det är tid, at Ni besinnar Er. Hwad skulle Ni wäl hafwa öfrigt, hwarmed Er sáfånga skulle kunna förnjäs, om Ni ägde ingen ting wacker mer än Er utwärtas Skapnad, och om tiden förwandlade denna enda gästwa; säg, hwad skulle Ni wäl hafwa då öfrigt? Jugen Allfare, ingen Wän, blott en sorgelig åminnelse af det Ni varit. När blomman förfallnar, så skyndar sig Fjårillen bort och söker efter en friskare, som nyh utsprucket. Men Dygden, Glycere, är ej underkastad tidens åverkan; den blomstrar alltid, älskwärd ända til förtjusning, där den finnes förenad med en wacker tropp, lysande i ungdomen, förträffelig uti medåldren, och wördnadswärd i ålderdomen.

Jag beder, fåra Glycere! kom ofta ihog at Ni b'ir gammal, kom ofta ihog de år som skynda, utan at något uppehåller deras fart. Betrakta Er

Er gamla Mor; hon har äfwen ägt en blomstrande fågring. Nu är hon lutande och darrande; hon släpar sina steg långsamt efter sig, hon är lik som sin egen flugga, hennes kinder äro bleka och infallna, hennes ögon mörka och insjunkna, hennes hår gråa, och snart . . . lägg det öfriga til i tankan, Glycere! och lär af henne, at förakta det som förgår, och at högakta det som blir waraktigt.

SEDERHOLM,

Tryckt hos Wennberg och Nordström, *1772.

Fruntimmers = Tidningar.

*****

N:o 19.

Stockholm, d. 11 Julii 1772.

Skalde = Qwäde,

På Fröken U*** C*** Namns-Dag,
den 4 Julii 1772.

I dag, när Solen strålar sprider,
Som måla Fältet dubbelt täckt,
Och ingen Häck på Azurn lider,
Blir jag ur Sömnens vålde väckt.
Jag från min hvila munter hastar,
Och går til närmsta Lund jag ser;
Där Linden svalkad skugga kastar,
Och Ångens fågring kring mig ler.

Här käns et sagta Våsten andas,
Som Blommans ångor med sig för;
Här Näktergalens låte blandas
Med forl, som Bäckens hvirflar gör.
Jag prisar Ödet, som mig förde
På denna Nöjets glada trakt,
Där alt mig tjusar, som jag hörde,
Och alt jag såg, var idel prakt.

En flock af Herdar och Herdinnor
 Mitt öga ny förtjusning ge.
 Jag tror mig här en hop Gudinnor
 El' Guda-barn kring fältet se.
 De korsvis om hvarannan sika,
 Hvar en på Stafven Kranfar bår,
 De sjunga alla om ULRICA,
 Som denna Dagens Prydnad år.

Jag glåttig med i flocken blandas,
 At äfven fira Dagens frögd.
 Här alla idel Nöje andas,
 Här ingen fins, som ej är nögd.
 Hur skulle jag väl kunna svika
 Bland dem, som ämnet glada gör?
 Vid minnet af en täck ULRICA
 Mig Nøjets känsla ensam rör.

Min tågnad skal den önskan tyda,
 Som jag uppå Er Namns-Dag gör.
 Lef, täcka Frölsan, för at pryda,
 Det Namn til Er och Dagen hör.
 Er muntra Eld sig alltid röje,
 Den lyse länge, hög och klar!
 Er lefnad Dygdeus lugn förnöje,
 Och Helian följe Edra dar!

L . . .

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfver Kärleken,
af Herr Young. Fortsättning.

Bedrågliga Höghet! hifseliga Fall! Medan här
likväl hennes stora Själ uprättadt sig ifrån
detta krosande slag. Men du, hennes dyrbara
Hälf, du föremålet för hennes fyska kärlek, du,
som blifwit krönt af hennes unga händer, Gil-
fort! i hvad belägenhet befinner sig väl din själ
wid åtankan af din undergång? Det utgör ock det
svåra ämne, för hwilket den unga och yngsta
Hjeltinnans mod håpnar. Hon hade ännu ej sedt
honom efter olyckan. Hon trångtar efter, men
båfwar tillika för denna synen. Långtan och kär-
leken föra henne med hastiga steg til hans rum:
dören skulle nu öpnas. . . . Hon stadnar, en rys-
ning kännes uti alla hennes leder: hon är tillbaka:
men af ömbet satt utom sig sjelf, wänder hon om
til detta, så aldeles mot sin wana, nu försträcke-
liga rummet. Hon kan ej längre wara ifrån sin
Gemål: hon går in: hon finner honom: aldeles
slum närmar hon sig intil honom, hon wägar ej
tala et enda ord: hon drifstar ej uplysta sina ögon:
de skulle träffa Gilfort, den kära Gilfort: han
utgjorde ämnet för hennes sorg, och afsynen däraf
war henne odrågelig (*).

Om-

(*) På samma sätt, som en ung Flicka, efter
en swår Sjukdom, medan hon ännu är blek
och hoppsallen, fruktar at se sig i Spegelen.

Omsider kastar hon sig öfwer sin unga Gemål, och, utan at säga något, trycker honom mellan sina armar. Hon döjer, så godt hon kan, sin Sjåls oro: hon ställer til sina ögon och dragen uti sitt sköna ansigte, at där wisa et lugn, som icke finnes uti hennes hjerta. Med en angenäm och låg röst (*) talte hon ändtligen til honom således:

„Mistade Make! stilla ditt qwal: det är sant, lyckan frántager oss en Krona; men wårt mod, som öfwergår denna förlusten, hafwe wi ju i behåll? Dygden skal nog hålla oss skadeslösa för denna olyckan. Wi skole nog få uprättelse där: före uti de lustiga Boningar, där ingen skilnad göres mellan den, som sitter på Thronen, och den, som lyckan därifrån nedstörtat. Swad stor ändring uti mitt öde har då wäl timat? Jag är ej längre Drottning; men jag är ännu din Gemål. Jag wil hålte wara Gilsforts Trälinnas, än regera och råda öfwer hela Werlden. Om wi gome oss undan uti någon mörk och okänd wå, så torde Maria wara ädelmodig nog, at låta häanden emot oss uphöra: hon torde då kunna glömma oss. Jag lofwar dig, jag försäkrar dig heligt om mitt salskap, min trohet och ständaktige

(*) Med en röst, lika ljuslig, som Wästan-wäddrels släktande, då det om Wären spelar på Piljorna och Blomster-knopparna, som redan begyuna at öppna sig.

sklighet til sista andedragten, hwart hån det ock gäller, at med dig fly. Jag wil gifwa dig ersättning i Kärlek, för hwad du förlorar i Magt. *Uck!* jag ser, at wåra hjertan förstå hwarandra. Jag låser uti dina ögon din själs styrka. Wi skole gifwa werlden exempel därpå, at man med Fallsinnighet kan lämna en Krona (*).

Således försökte den sköna Prinsessan at trosta sin Gemål; men framtiden försträckte Gilsfort. Han darrade af ångest, han fruktade, at länge odrågeligare plågor skulle förestå henne. *Uck* jämer! denna försårliga framtiden är nu redan för handen. . . . Portarna öppnas: Waken kommer. . . . Grynna Drottning! förlåt dessa din wredes Sändebud, at de utan blöddighet, utan medlidande ej kunna nalkas detta olyckliga Parret. . . .

Huru skal jag kunna måla hennes förtwiflan i det ögnablicket, då hon ryckes ifrån sin unga Gemål, som hon älskade, och af hwilken hon tillbaka så ömt war älskad? Hennes sorg war gruswelig; men hon fattade åter snart mod, och utan otålighet uptog åfwen denna swåra skilsmåsan.

Gil:

(*) Til at eröfra 'en Thron behöfmes endast at wara Krigs-Hjeste; men at med lugnt sinne därifrån kunna nedsliga, därtill fordras at wara mer än Människa.